

Csak a legkisebbik feje fordult félre s motyogta még egyre elhalóbban:

— A kis Jézuska... aján... dékát... nem... bírta... elhozni... a... nagy... hóban...

— Jó asszony, hát maga itt merte hagyni ezeket az ártatlan gyermekeket? — kérdezte riadtan az utas.

* — Mit csináljak, ha enni kértek az ártatlanok... valamit csak tennem kellett...

Az anya önfeledten borult gyermekeire, símogatta, csókolgatta őket s nem is vette észre, hogy az utas eltűnt a szobából.

Nemsokára ismét megállt a szánkó a ház előtt, megrakva hatalmas rőzsecsomóval és ezernyi csomaggal.

A kályha csakhamar áttüzesedett s úgy dúdolt víg nótát a kis szobában. Az édesanya pedig hozzáfogott a csomagok kibontásához. Az egyikben gyönyörűen feldíszített karácsonyfácskát talált, rajta apró gyertyácskákkal, arany-, ezüstszálakkal, aranydióval, cukorkákkal... A csomagok meleg ruhákat, cipőket, gazdag ünnepi lakomát rejtegettek magukban.

Mikor mindennel elkészültek, letérdeltek a karácsonyfa elé és úgy adtak hálát a Jézuskának, aki még hófúvásban sem feledkezett meg azokon, akik bíztak Benne.

(Domonkos Enikő után.)

SZEGÉNYEK KARÁCSONYA.

Ez a csillogó fa, ez a tündérálom
Megint megjelent ma a szegény világon.
Fényt, meleget hozott s drága illat árját,
És halljuk suhogni az angyalkák szárnyát...
Csillagos mennyország drága szép világa
Adta meleg csókját a karácsonyfára,
Hogy szíveket vigyen szent, tündöklő fénye
A tiszta örömök virágos kertjébe.

De e gyönyörű fa nem ment minden házba,
Sok kicsi gyermekszív de hiába várta —
Ezerszámra sírtak a sóhajok érte,
S mégis, gazdag fénnel kevés házhoz tért be...
O, hát az angyalkák különbséget tesznek:
Utat a gazdagok hajlékába vesznek,
És a szegényeknek elkerülik házát,
Nem vigasztalják meg a nyomorgó árvát?

Ó, az angyalszívek nem ily kegyetlenek,
Hisz az égi Gyermek értük született meg.
Értük, kik szegényen, búsan, árván állnak
Tüskével teleszórt útján a világnak.

Ime: itt is értük gyúlt ki fény e fára,
Itt derül örökre sok szegény, sok árva.
Hálás csókok érik a fenyőfa gallyát,
Ölelő szeretet tárja itt ki karját.

E kigyúlt gyertyáknak tündéri világa
Vigaszt derít sok bús anyának gondjába,
Didergő kis lábak, reszkető kis testek
E forró világban mind fölmelegednek.
Fájó könnyek válnak kacagó örömré,
Vérző szívek vannak szeliden bekötve.
Ebben a ragyogó, tündöklő világban
Áldott, puha kezek simogatnak lágyan.

Te tündöklő szent fa, gallyaid hegyében
Angyali jó szívek ragyognak a fényben.
Amíg üdvöt, áldást suttog illat-ajkad,
Segítő jó szívek muzsikálnak rajtad.
Minden gallyad egy-egy forrón ölelő kar,
Melyek között annyi bánat és bú elhal —
Szép karácsonyfák közt legszebben pompázol,
Itt van alattad a betlehem-i jászol.

Amíg fényed isszák örvendő kis lelkek,
Az egek ajtaja nyitva áll feletted —
Az általad áldást fakasztó szívekre
Valaki felülről mosolyogva tekint le.
A szeretet művét szeretettel nézi,
Ennél szebb imádság sohasem kell néki.
A kisdéd Jézuska két karját kitárja
És a könnyörülő jótévő szíveket
Sorba mind megáldja.

Tarnavölgyi András.

A karácsonyfa meséje.

Az ég angyalkái fáradhatatlanul, szünet nélkül szórták, hintették a fehér pelyheket a fekete földre. Kristálytisztá, fényes csillagokat. Sziporkázva hullottak, keringéltek, pilinkéztek a magasból patyolatszínű püspöksüveggel hímezték ki a házakat, kunyhókat, palotákat egyformán. És eltűnt a földről minden szenny... minden szenvedés; szikrázva, vakítva ragyog nappal éppúgy, mint a holdfényes éjtszakákon...

Unalmas, fáradt délután van, éppolyan, mint tegnap, vagy tegnapelőtt... A végtelen magyar pusztaságon olyan fájoan egyformák ezek a téli délutánok. Igazán csak télen pusztá a pusztá! Napokon át mást sem lehet hallani, mint Szél-urfi egyhangú dudorászását, ha ugyan bele nem rikkant